

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym – Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Gerke

Protokolant : apl . radc . N. B.

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. Poznań-Stare Miasto w Poznaniu Agnieszki Kanarkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2017 r.

sprawy **K. W.**,

oskarżonego z art. 278§1 k.k.,

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt VIII K 39/17,

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach II-IV,

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20,- zł tytułem zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym oraz wymierza mu opłatę w kwocie 320,- zł za obie instancje.

SSO Piotr Gerke

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt VIII K 39/17, Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu uznał **K. W.** za winnego tego, że w dniu 21 listopada 2016 r. w P. przy ul. (...) działając w celu przywłaszczenia dokonał zaboru artykułów przemysłowych z hali sprzedażowej sklepu (...) w postaci młoto-wiertarki M. (...) o wartości 648,- zł oraz młota wyburzeniowego (...) o wartości 1548,- zł, czym spowodował straty o łącznej wartości 2.196,- zł na szkodę (...) sp. z o. o. – tj. przestępstwa z art. 278§1 k.k. i za to na podstawie art. 278§1 k.k. oraz art. 33§1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 10 zł (pkt I). Jednocześnie na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. oraz art. 70§1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na 3 lata próby, oddając oskarżonego pod dozór kuratora i zobowiązując go do wykonywania stałej pracy zarobkowej (pkt II-IV). Oskarżony został też obciążony kosztami sądowymi (k. 102-103).

Apelację od tego wyroku wywiódł **prokurator**, zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonego i zarzucając obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 69§1 k.k. poprzez jego zastosowanie, podczas gdy w aktualnie obowiązującym stanie prawnym nie jest możliwe warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, gdyż w czasie popełnienia czynu zabronionego był już skazany na karę pozbawienia wolności.

Podnosząc ten zarzut, apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności bez zastosowania warunkowego zawieszenia jej wykonania (k. 110-111).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy bezbłędnie ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie, zasadnie uznając, iż oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 278§1 k.k. Prawidłowo ustalony został także katalog okoliczności obciążających i łagodzących w niniejszej sprawie, w efekcie czego brak jest podstaw do podważenia zasadności wymierzenia oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak i grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 10,- zł.

Rację ma natomiast prokurator, wskazując, iż decyzja o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do oskarżonego zapadła z obrazą prawa materialnego, a mianowicie art. 69§1 k.k. Zgodnie z tym przepisem warunkowe zawieszenie wykonania kary możliwe jest jedynie w stosunku do sprawcy, który w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności, tymczasem oskarżony był skazany na taką karę dwukrotnie – w sprawie VI K 96/15 SR Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wyrokiem z dnia 5 marca 2015 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (i to mającą charakter kary bezwzględnej, bowiem 10 lutego 2016 r. zarządzono jej wykonanie) oraz w sprawie VII K 452/15 SR w Gorzowie Wlkp. wyrokiem z dnia 9 września 2015 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił uprzednią karalność oskarżonego, tak więc doskonale wiedział, iż zachodzi wynikająca z art. 69§1 k.k. nieusuwalna przeszkoda w sięgnięciu do dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kolejnej kary, zatem decyzja o warunkowym zawieszeniu wykonania kary w stosunku do K. W. jest oczywiście błędna już tylko z tego powodu.

Na marginesie tylko wypada zauważyć, dzielając tym samym odnośne uwagi apelacji, iż decyzji tej nie sposób zrozumieć także w aspekcie prognostycznym, tj. z punktu widzenia drugiej przesłanki z art. 69§1 k.k. Osoba pięciokrotnie karana, w tym za niemal identyczne przestępstwo, jak w sprawie VII K 452/15 (także kradzież sprzętu w Castoramie), do tego działająca w okresie próby warunkowego zawieszenia wykonania poprzednio orzeczonej kary, w żaden sposób nie zasługuje na kolejne warunkowe zawieszenie i niczego tu nie zmieniają okoliczności przytaczane przez Sąd Rejonowy. Odzyskanie mienia przez pokrzywdzonego nie było zresztą następstwem czynnego żalu oskarżonego, lecz wynikiem skutecznej interwencji ochrony, zaś okoliczności osobiste co do oskarżonego istniały wcześniej i nie powstrzymały go przed popełnieniem przestępstwa, tak więc nie mogą go premiować przy wymiarze kary. Podkreślić w szczególności trzeba, iż – jak zresztą niewadliwie ustalił to Sąd Rejonowy, oskarżony jest osobą w pełni poczytalną, zdolną do rozumienia znaczenia swoich czynów oraz kierowania postępowaniem, a więc tym samym – zdolną do ponoszenia konsekwencji prawnych swoich zachowań.

Mając to wszystko na względzie, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko prokuratora wyrażone w apelacji i **wyeliminował z zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania wymierzonej K. W. kary pozbawienia wolności wraz z zastosowanymi probacjami (pkt II-IV).**

Ukształtowana tym samym bezwzględna kara pozbawienia wolności wraz z grzywną nie tylko uwzględnia ograniczenie z art. 69§1 k.k., ale i dopiero w takiej postaci stanowić będzie sprawiedliwą odpłatę za popełnione przez oskarżonego przestępstwo, adekwatną do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości czynu (prawidłowo ustalonych przez Sąd I instancji) oraz realizującą cele tak indywidualno-, jak i ogólnoprewencyjne. Tylko tego rodzaju represja może w szczególności pokazać oskarżonemu, że popełnianie po raz kolejny przestępstwa przeciwko mieniu, mimo uprzedniej karalności i dawanych szans na pozostanie na wolności, nie popłaca w żadnym aspekcie, także ekonomicznym.

Ani apelacja, ani treść art. 440 k.p.k. nie stoją na przeszkodzie takiemu orzeczeniu. Nie ma podstaw, by szukać możliwości innej kwalifikacji zachowania oskarżonego, w szczególności jako wypadku mniejszej wagi, co pozwałoby

na ewentualne orzeczenie kary rodzajowo łagodniejszej – ani okoliczności podmiotowe, ani przedmiotowe czynu, prawidłowo ustalone przez Sąd Rejonowy, nie dają podstaw do takich rozważań.

Mając to wszystko na uwadze, jak również nie dopatrując się okoliczności z art. 439 k.p.k., **Sąd Okręgowy orzekł jak w punktach I i II.**

O **kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze** orzeczono na podstawie art. 635 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Wydatki Skarbu Państwa, określone w wyroku na 20,- zł, obejmują ryczałt za doręczenia w postępowaniu odwoławczym.

SSO Piotr Gerke